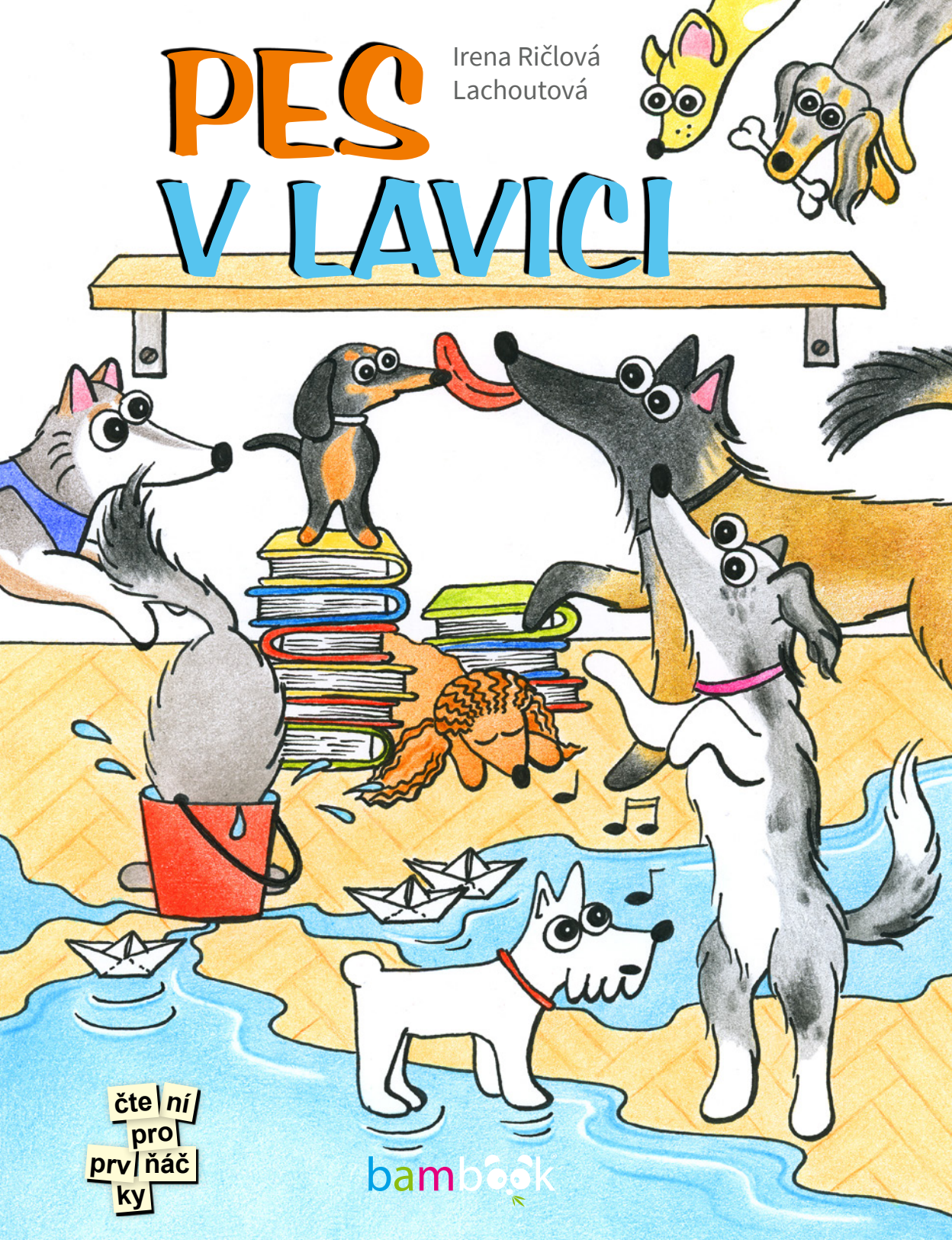

PES

Irena Ričlová
Lachoutová

V LAVICI

čte | ní
pro |
prv | ňáč
ky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Irena Ričlová Lachoutová

PES V LAVICI

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8511. publikaci

Ilustrace Irena Ričlová Lachoutová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2022

Výtisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Irena Ričlová Lachoutová, 2022

ISBN 978-80-271-4376-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-3570-7 (print)

Obsah

Předmluva	7
A jako Alík	9
B jako Bordy	13
C jako Cilka	17
D jako Drakouš	21
E jako Ebiška	25
F jako Floki	29
G jako Gábi	33
J jako Jenda	37
K jako Kuba	41
L jako Laky	45
M jako Míša	49
O jako Oli	53
P jako Pepíček	57
R jako Rufík	61
S jako Sára	65
T jako Tylík	69

Předmluva

Neznám kluka ani holku, kteří by v dětství alespoň na chvíli nezatoužili po psovi. Jako malá jsem ho také chtěla. A mé přání se mi vyplnilo. Jednou v zimě jsem domů přivedla toulavého chlupáče a světe div se, rodiče souhlasili, že si ho necháme.

Ze psa se stal náš nejlepší kamarád.

Chodil s námi na procházky, na hřiště, do lesa i do restaurace. Jezdil autem, autobusem, metrem i na prázdniny do Krkonoš. Byla také místa, na která s námi nesměl. Například do školy. Což byla škoda, protože by se mu tam určitě líbilo a nemusel by celý den čekat, až se vrátím domů.

Jak by to asi vypadalo, kdyby do té školy přece jen jednou šel, jsem si mohla leda představit.

A já si to nejen představila, ale také napsala. A vy nyní můžete zkusit uhodnout, který ze šestnácti pejsků v této knížce byl ten můj.

A jako Alík

V jedné obyčejné vesnici byla jedna obyčejná škola s obyčejnou první třídou. Obyčejná paní učitelka tam učila obyčejné děti. Jednoho obyčejného pondělního rána se však stalo něco zcela neobyčejného.

Blížil se konec školního roku. Děti už uměly číst a psát. Znaly všechna písmenka abecedy. A aby žádné z nich nezapomněly, přišel čas na opakování.

„Tak, milé děti,“ pověděla paní učitelka, „kdopak mi řekne nějaké slovo, které začíná na písmenko A?“

„Haf,“ ozvalo se z jedné lavice.

„To je špatně,“ kroutila hlavou paní učitelka. „Ve slově haf je písmenko A uprostřed.“

„Haf,“ ozvalo se znovu.

„Kdo to byl?“ zeptala se paní učitelka.

Přihlásil se Fanda. „Alík,“ odpověděl.

„Ano, slovo Alík má písmenko A na začátku,“ souhlasila paní učitelka. „Ale já jsem chtěla vědět, kdo mi to tu štěká!“

„Alík,“ zopakoval Fanda a vytáhl z aktovky maličkého pejska.

„Fando,“ řekla trpělivě paní učitelka. „Alík je moc pěkný pes, ale zvířata do školy přece nepatří!“

„Alík není obyčejné zvíře,“ odpověděl chytrě Fanda. „Je to čivava a skvělá učební pomůcka. A jako Alík!“

Všechny děti se začaly smát. Usmívala se i paní učitelka. Měla psy moc ráda. Měla moc ráda i své žáky. A když viděla, jak jim přítomnost pejska zvedla náladu, dostala nápad.

„Dobrá tedy, pro dnešek si tu Alíka můžeš nechat,“ pověděla a obrátila se k ostatním dětem. „Ode dneška budeme každý den opakovat jedno

písmeno abecedy. A pokud někdo bude mít doma pejska, jehož jméno na dané písmenko začíná, může ho za námi přivést. Zítra nás čeká opakování písmenka B. Tak schválně, jestli přijde nějaký chlupáč.“

Všechny děti se zaradovaly. Se psí abecedou na ně jistě čeká veliká psina!

B jako Bordy

Bylo úterní ráno a Jiřík šel do školy. Vlastně byl do školy táhnut. Táhl ho za sebou ovčák jménem Bordy. Ještě nikdy ve škole nebyl, tak se nedivte, že tak moc pospíchal. Jiřík mu skoro nestačil a dalo mu hodně práce udržet vodítko.

Bordy byl kamarádký pes a miloval děti. Hned v šatně každého kluka i každé děvče pozdravil a důkladně olíznul na tváři. Co kdyby se někdo ráno zapomněl umýt!

V šatně stál také pan školník. Kontroloval, jestli mají všechny děti přezůvky. I pana školníka chtěl Bordy olíznout. Ale protože mu nedosáhl na obličej, umyl mu alespoň kolena, která vyčuhovala z krátkých kalhot.

„Jedeš, potvoro!“ odehnal psa pan školník. Zlobil se však jen naoko. To děti poznaly podle toho, že nekřičel.

Ve třídě se všechny děti usadily do lavic na svá místa. Jen David, který jindy sedával vedle Jirky, si tentokrát sedl jinam. To proto, aby se do lavice k Jiříkovi vešel Bordy.

„Tak, milé děti,“ přivítala paní učitelka své žáčky. „Dnes si budeme opakovat písmenko B. Přivedl někdo učební pomůcku?“

Přihlásil se Jiřík. „Ano, já,“ pochlubil se. „Tohle je Bordy!“

„Ahoj, Bordy, tak tě u nás vítám,“ usmála se paní učitelka a podrbala ho za uchem. Pes blaženě zavrtěl ocasem a umyl paní učitelce ruku.

„Povíš nám, Jiříku, co má Bordy rád?“ zeptala se paní učitelka a oslintanou ruku si otřela do kapesníku. „Ale pozor, zkus vymyslet něco, co také začíná písmenkem B.“

„Bordy má rád...,“ zamyslel se Jiřík. „... Buřty a běhání,“ zvolal po chvíli.

„Správně,“ zatleskala paní učitelka. „A je něco, co rád nemá?“

„Blechy a bouřku,“ odpověděl pohotově Jiřík.

Bouřka naštěstí nebyla. A děti naštěstí neměly blechy. Neměly ani buřta, ale zato měly hodinu tělocviku. Takže mohly vzít Bordyho na hřiště a pořádně si s ním zaběhat. Běhání totiž mají rádi nejenom pejskové, ale také děti.

C jako Cilka

„Do, re, mi, fa, sol, la, si, do,“ znělo ve středu školou. Prvňáčci měli hudební výchovu. Z plných plic se rozcvičovali. „Do, si, la, sol, fa, mi, re, do.“

V poslední lavici vedle Elišky seděl bílý knírač. Psí slečna jménem Cilka. S její pomocí si děti už v minulé hodině procvičily písmeno C. Povídaly si o cedníku, culíku, cvrčkovi, cukroví, citronu i o cihle. Cilce se ale mnohem více líbila právě hudební výchova.

Zatímco paní učitelka hrála na klavír a děti zpívaly, Cilka stupnici vyštěkávala.

„Haf, haf, haf, haf, haf, haf, haf, haf,“ štěkala z hloubky do výšky a zase zpátky. „Haf, haf, haf, haf, haf, haf, haf, haf.“ A pěkně do rytmu vrtěla ocáskem. Všem dětem připadalo psí zpívání moc zábavné. Eliška jim prozradila, že Cilka zpívá vždy, když slyší nějaký hudební nástroj.

A protože je Eliška z rodiny hudebníků, bývá to hodně často.

Když si všichni řádně procvičili hlasivky, byl čas na písničku.

„Zná někdo nějakou písničku o pejskovi?“ zeptala se paní učitelka. Taková písnička by se jim teď náramně hodila.

Přihlásila se Andrejka a navrhla písničku Skákal pes. Tu znali všichni, tak si ji mohli společně zazpívat. Paní učitelka hrála na klavír, Cilka je doprovázela štěkáním.

„Ještě někdo zná nějakou písničku o psovi?“ zeptala se paní učitelka, jakmile pes z písničky doskákal.

„Ano, já,“ hlásil se Jiřík. „Ta písnička se jmenuje Dlažební kostka, ale je tam i pes.“

Nikdo jiný ji neznal. Dokonce ani Cilka ne.

„A zazpíváš nám ji?“ zeptala se paní učitelka.

„Jasně,“ souhlasil Jiřík a začal zpívat písničku od skupiny Brutus. „Šel pes do lesa a potkal dlažební kostku, šel pes do lesa a potkal dlažební kostku. Dlažební kostko, kam jdeš? Já jdu do lesa...“

Jediný, kdo se k Jiříkovi přidal, byla Cilka. „Haf, haf, haf...“ Ani trochu jí nevadilo, že nezná slova. Stejně by je neuměla zazpívat.

